

Virginia Itta MARCU

„Faptul că joc –
aerul meu, viața mea”

O artistă completă. Frumusețe, talent, forță expresivă. Am văzut-o de mulți ani – nu spun câți – în genuri diferite și niciodată n-a trecut prin scenă pur și simplu. A captat atenția, a stârnit curiozitatea, admirația, hazul sau tulburătoarea emoție, cu mijloacele simple ale inteligenței naturale, ale trăirii autentice și ale dăruirii totale în joc. Adevărul și bucuria jocului sunt elementele care o particularizează în primul rând, substratul de rost și sens al creației întrupate, sugestia de iscodire mai profundă, și mai tentantă, a misterului universului lăuntric omenesc. Vezi, simți și cercezezi, deopotrivă, zonele nemărturisite ale ursitei omului în cotidian și eternitate, în real și vis. Ceea ce fac, de fapt, marii actori ai lumii.

Din bogata fișă de creație, extrag roluri diverse, importante: în comedie lirică și satirică – *Luluța* din *Chirița în provincie* de Vasile Alecsandri, *Elvira* din *Vis de secătură* de Mircea Ștefănescu, *Zița și Veta* din *O noapte furtunoasă*, *Zoe* din *O scrisoare pierdută* de I.L. Caragiale, *Margareta* din *Gaițele* de Alexandru Kirițescu (și acum una dintre „gaițe”); în dramă – *Abigail* din *Vrăjitoarele din Salem* de Arthur Miller, *Josie* din *Luna dezmoșteniților* de Eugene O'Neill, *Irina* din *Matca* de Marin Sorescu, *Arkadina* din *Pescărușul* de A.P. Cehov, *Martha* din *Cul i-e trică* de Virginia Woolf? de Edward Albee, *Elena Andreevna* din *Șantaș* de Liudmila Āazumovskăia, *Oktawia* din *Portret de criminal* de Sławomir Mrożek.

Constantin Paraschivescu: *Doamna Itta Marcu, ați absolvit, dacă nu mă înșel, în 1963... într-o serie considerabilă numeric – șaiszeci și doi de actori – și remarcabilă prin câteva nume care s-au impus: Irina Petrescu, Ștefan Iordache, Eugenia Dragomirescu, Dionisie Vitcu, Valentin Uritescu și, dacă-mi dați voie, și dumneavoastră... Ce profesori ați avut?*

Virginia Itta Marcu: La început pe Dinu Negreanu, după aceea am fost la clasa lui Finți. Alexandru Finți a fost profesorul meu de la care am învățat foarte mult și căruia și astăzi îi mulțumesc pentru tot ce m-a învățat.

C.P.: *Vi s-a conturat un gen anume de personaje din anii de studii: ingenue, cochete, tragice, de compoziție, de comedie?*

V.I.M.: Când am terminat institutul, m-am dus la maestrul Finți și l-am întrebat: „Maestre, spune-ți și mie în ce sunt mai bună?”. Cer scuze că pare o lipsă de modestie, dar mi-a spus așa: „În toate, Virginia... în toate!”. Așa că... asta e!

C.P.: *Unde ați fost repartizată după absolvire?*

V.I.M.: La Brașov. Și aici am rămas.

C.P.: Și debutul, cum a fost?

V.I.M.: Debutul a fost o întâmplare. Se juca *Chirița în provincie* de Vasile Alecsandri, cu Stela Popescu în *Luluța*. Ea a plecat la București și eu am înlocuit-o. Deci, *Luluța*, în 1963. Dar tot atunci am fost distribuită în *Anca din Grădina cu trandafiri* de Andi Andrieș. Deci, dublu debut.

C.P.: *Ce explică statornicia dumneavoastră în colectivul brașovean?*

V.I.M.: Eu știu? Nu cred că aș putea să explic. Dar au precumpănit momentele de stimulare profesională din partea unor personalități regizorale ca Sică Alexandrescu, de pildă, care a fost și director, a lui Eugen Mercus care i-a urmat, a tinerilor ambițioși Florin Fătulescu, Mircea Marin. S-au realizat atunci niște spectacole remarcabile, diverse, moderne, unele chiar de răsnet național. Distinse și cu premii la festivalurile de teatru contemporan. Erai fericit să joci într-un asemenea colectiv.

C.P.: *Ați jucat foarte multe roluri în genuri diferite. Ce satisfacții v-au adus ele?*

V.I.M.: Satisfacția pe care o poate aduce un rol reușit. Mie mi-a fost totdeauna teamă de plafonare. Totdeauna. Și faptul că puteam juca genuri diferite, de la *Căsătoria* lui Gogol la *Zoe* din *O scrisoare pierdută* sau *Josie* din *Luna dezmoșteniților*, m-a ajutat în lupta asta a mea cu mine însămi.

C.P.: *Ați așteptat un rol care n-a venit?*

V.I.M.: Da, un singur rol. În rest, am avut de toate. Mi-am dorit grozav de mult în tinerețe, și la maturitate, mă rog, să joc *Cleopatra*. Și n-am avut prilejul.

C.P.: *Din Cezar și Cleopatra de Bernard Shaw...*

V.I.M.: Nu, din *Antoniou și Cleopatra* de William Shakespeare. La Bernard Shaw nu m-am gândit niciodată. Fiindcă în *Cezar și Cleopatra* eu o vedeam pe Vivien Leigh, adică mai minionă, însă *Cleopatra* lui Shakespeare era mai aproape de mine și pe ea aș fi vrut s-o joc. Nu s-a putut. Așa a fost să fie!

C.P.: *Relația cu partenerii experimentați se stabilește mai firesc, îi cunoașteți. Cum e relația cu tinerii?*

V.I.M.: A, excelentă!

C.P.: *În Șantaj, de pildă...*

V.I.M.: Cred că de puține ori s-au înțeles oamenii cum ne-am înțeles noi. A fost o atmosferă de lucru extraordinară! Eu am primit de la ei, eu le-am dat lor... Iar Claudiu Goga este un regizor nemaipomenit!

C.P.: *Există o emulație profesională în teatrul din Brașov?*

V.I.M.: Eu zic că, de când a venit Mircea Cornișteanu, există așa ceva. A scos teatrul din anonim. A adus regizori importanți, ne-a

pus la lucru... Or, asta înseamnă teatru viu. Aduce cronicari la premiere, a organizat o microstagiuone cu șase spectacole la București, toamna trecută, ne vede lumea... Un teatru care nu se vede, acela e un teatru mort.

C.P.: *Publicul din Brașov vine la teatru?*

V.I.M.: Brașovul e un oraș muncitoresc, cu multe probleme la ora actuală. Poate și generale, că omul nu mai are chef de teatru. Se gândește la multe altele, are destule necazuri și când vine de la lucru preferă să se uite la televizor. Nu se mai gândește la teatru. Poate, cu timpul, se vor reîntoarce. Eu, personal, n-am timp să mă uit la televizor, dar când deschid și văd numai violuri, asasinate, psihopați, închid și-mi iau o carte și citesc. Până la urmă, lumea o să se sature de toate astea și o să se reîntoarcă la teatru... unde să plângă alături de mine, să râdă alături de mine, să învețe ceva, să-și pună întrebări, să-și răspundă.

C.P.: *Ce vă mulțumește, ce vă nemulțumește, doamnă, în viața de artist?*

V.I.M.: Ei, e o întrebare foarte grea... N-am ajuns vedetă, cum visează orice actor. Dar este o mare mulțumire, pe care eu nici nu cred că pot să o exprim în cuvinte, faptul că joc. Este o patimă, este aerul meu, viața mea, totul! Nu cred că poate fi mai mare mulțumire. Nemulțumiri,

sigur că sunt... Mi-ar plăcea să existe mai puține răutăți, să ne ajutăm mai mult unii pe alții, că e o meserie care se face în colectiv. Mi-ar plăcea ca, de exemplu, consilierii locali să fie mai aplecați către teatru și cu o înțelegere mai mare pentru faptul de cultură. Să ne iubească mai mult.

C.P.: *Ce vă doriți pentru anul 2000? Și din 2000 încolo?*

V.I.M.: Să știți că meseria noastră e, în primul rând, una de rezistență. Deci, îmi doresc în primul rând sănătate. Și putere de muncă, fiindcă dacă asta e patima mea, s-o mai pot face...

Constantin PARASCHIVESCU

